

David Williams

**BAISIAI
JUOKINGA**

MOČIUTĖ PLĖŠIKĖ

TYTO ALBA

David Williams

MOČIUTĖ
PLĖŠIKĖ

Iš anglų kalbos vertė

Inga Tuliševskaitė

VILNIUS 2014

UDK 821.111-93

Va203

David WALLIAMS

GANGSTA GRANNY

HarperCollins, London, 2011

Iliustracijų autorius *Tony Ross*

Originally published by HarperCollins Publishers
under the title GANGSTA GRANNY

Text copyright © David Walliams 2011

Illustrations copyright © Tony Ross 2011

David Walliams and Tony Ross assert the moral right
to be identified as the author and illustrator of this work.

© Inga Tuliševskaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2014

© Asta Puikienė, meninis redagavimas, 2014

© „Tyto alba“, 2014

ISBN 978-609-466-048-1

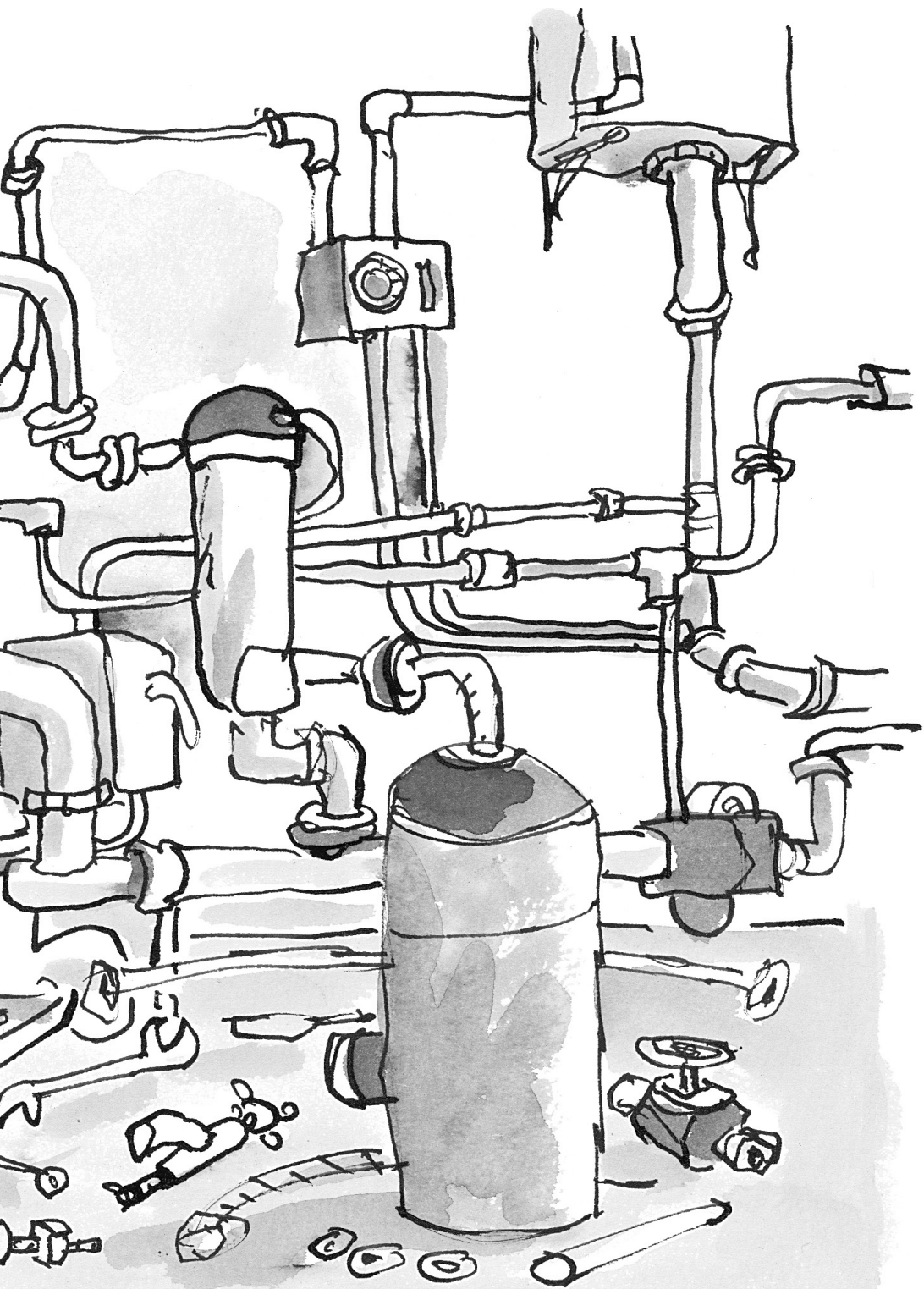
Turiny

1	<i>Pavandenijės kopūstų viralas</i>	11
2	<i>Kvaksinti antis</i>	19
3	<i>„Santehnikos savaitraštis“</i>	25
4	<i>Paslaptis ir nuostaba</i>	33
5	<i>Kiek sugniuždyta</i>	40
6	<i>Šaltas glitus kiaušinis</i>	46
7	<i>Traųų maišai</i>	51
8	<i>Perukas stiklainyje</i>	54
9	<i>Juodoji Katė</i>	62
10	<i>Viskas</i>	66
11	<i>Pupelės su sūriu ir dešrelėmis</i>	73
12	<i>Meilės bomba</i>	80

13	<i>Gyvenimo nusikaltimai.....</i>	<i>95</i>
14	<i>Landusis kaimynas.....</i>	<i>100</i>
15	<i>Beatodairiškai ir sukrečiamai</i>	<i>109</i>
16	<i>NE, ir baigta</i>	<i>113</i>
17	<i>Apiplėšimo planas</i>	<i>121</i>
18	<i>Lankymo valandos.....</i>	<i>126</i>
19	<i>Nedidelė bombikė</i>	<i>131</i>
20	<i>Bum bum bum</i>	<i>141</i>
21	<i>Trepsiukas</i>	<i>150</i>
22	<i>Elastaninė linčiuotojų minia.....</i>	<i>159</i>
23	<i>Sulaikyti policijos.....</i>	<i>164</i>
24	<i>Tamsūs vandenys.....</i>	<i>171</i>
25	<i>Persekiojami šmėklų.....</i>	<i>177</i>
26	<i>Figūra tamsoje.....</i>	<i>184</i>
27	<i>Karalienės audiencija.....</i>	<i>191</i>
28	<i>Pakartas, išskrosta ir ketvirčiuotas.....</i>	<i>195</i>
29	<i>Ginkluota policija.....</i>	<i>201</i>
30	<i>Cukraus pakas</i>	<i>206</i>

31	<i>Auksinė šviesa</i>	<i>213</i>
32	<i>Šeimyninis sumuštinis.....</i>	<i>218</i>
33	<i>Tyla.....</i>	<i>223</i>
34	<i>Vaikštytė</i>	<i>229</i>
	<i>Prierašas</i>	<i>234</i>

1

Pavandenijės kopūstų viralas

– Bet senelė *toookia* nuobodi, – sudejavo Benas. Buvo šaltas lapkričio penktadienis, ir jis, kaip visada, sėdėjo susmukęs ant užpakalinės mamos ir tėčio automobilio sėdynės. Vakarui ir nakčiai vėl vežamas į savo klaukios senelės namus. – *Visi* seni žmonės tokie.

– Nekalbėk taip apie močiutę, – neryžtingai paprieštaravo tėtis, įspraudęs putlų pilvą prie rudo šeimos automobiliuko vairo.

– Nekenčiu būti su ja, – protestavo Benas. – Jos televizorius sugedęs, o ji pati tik ir tenori žaisti žodžių loto ir dvokia kopūstais!

– Reikia pripažinti, kad vaikas sako tiesą. Ji dvokia kopūstais, – dažydamasi lūpas pritarė mama.

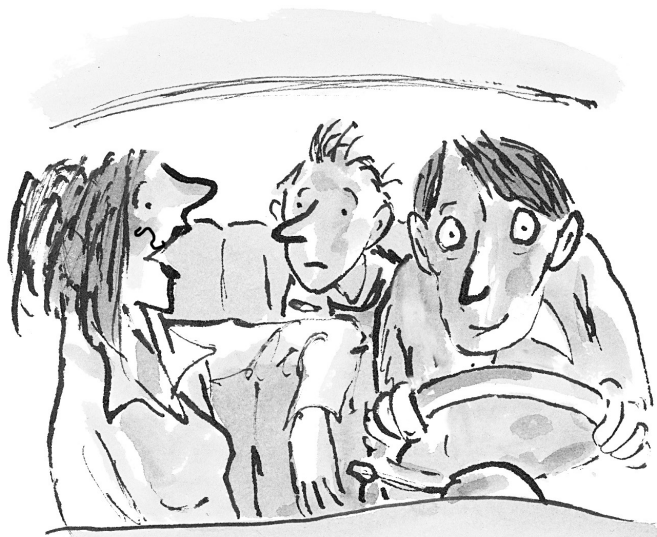
– Žmon, tu nepadedi, – suniurnėjo tėtis. – Daugią daugiausia mano motina kiek dvelkia virtom daržovėm.

– Kodėl negaliu su jumis? – maldaujamai paklausė Benas. – Dievinu *pragominius*, ar kaip jie ten, šokius, – sumelavo.

– Jie vadinami *pramoginiais* šokiais, ir tu jų nemėgsti, – pataisė tėtis. – Esi pasakęs: „Verčiau valgysiu savo snarglius nei žiūrėsiu tą šlamštą.“

Beno mama ir tėtis *dievino* pramoginius šokius. Kartais Benui atrodydavo, kad tie šokiai jiems rūpi labiau už jį. Šeštadienių vakarais rodydavo televizijos šou „Šok su žvaigžde“, ir mama su tėčiu jo niekada nepraleisdavo. Ten visokios įžymybės šokdavo su profesionaliais šokėjais.

Tiesą pasakius, jei namuose kiltų gaisras ir mama galėtų išgelbėti arba žerintį batelį auksine pakulne, kuri kadaise avėjo Flavijus Flaviolis (spindintis, įdegęs šokėjas ir širdžių ėdikas iš Italijos, pasirodydavęs kiekvienoje to populiarus televizijos šou laidoje), arba savo vienintelį vaiką, tai Benas neabejojo, kad ji veikiausiai griebtų batą. Šįvakar žiūrėti „Šok su žvaigžde“ mama su tėčiu susiruošė į koncertų salę.

– Benai, nesuprantu, kodėl neatsižadi paikos svajonės tapti santechniku ir nepagalvoji apie šokėjo profesiją, – pasakė mama ir, automobiliui šoktelėjus ant ypač krautaus greitį ribojančio kalnelio, brūkštelėjo lūpdažiu per skruostą. Ji dažniausiai dažydavosi automobilyje, todėl visada atvažiuodavo panaši į klouną. – Galbūt, sakau, tik *galbūt*, galėtum dalyvauti šou „Šok su žvaigžde“! – pridūrė susijaudinusi.

– Nes taip strikinėti ir sukiotis yra kvaila, – atsakė Benas.

Sudejavusi mama išsitraukė popierinę nosinaitę.

– Tu liūdini savo motiną. Dabar patylėk, Benai, būk geras berniukas, – griežtai paprašė tėtis ir pagarsino muziką.

Žinoma, sukosi „Šok su žvaigžde“ kompaktinė plokštelė. Ant jos viršelio puikavosi užrašas „50 auksinių melodijų iš populiaraus TV šou“. Benas nekentė tos plokštelės ne vien todėl, kad jau milijoną kartų buvo girdėjęs. Tiesą pasakius, girdėjo ją tiek kartų, jog dabar jautėsi nelyginant kankinamas.

Beno mama dirbo vietos grožio salone „Geilės manikiūras“. Lankytojai į jį neplūdo būriais, todėl mama ir kita ten dirbanti ponija (jos vardas – nieko stebėtino – buvo Geilė) leido dienas viena kitai gražindamos nagus: poliravo, valė, karpė, drėkino, tepė, klijavu, blizgino, dildė, lakavo, ilgino ir piešė. Jos krapštinėdavosi su tais nagais kiauras dienas (nebent Flavijus Flaviolis per televiziją pasirodydavo dieną). Taigi mama visada grįždavo namo su labai ilgais margaspalviais plastikiniais priedurais ant pirštų.

Beno tėtis vietos prekybos centre dirbo apsaugininku. Ryškiausias jo dvidešimties metų karjeros įvykis buvo senolio, kelnėse paslėpusio dvi dėžutes marga-

rino, sulaikymas. Nors dabar tėtis sustorėjo per daug, kad lakstytu paskui vagišius, užtat tikrai galėjo užtvirti jiems kelią. Su mama jis susipažino neteisingai apkaltinęs ją nukniaukus pakelį traškučių, ir nepraėjus nė metams juodu susituokė.

Pasukęs už kampo, automobilis įriedėjo į Pilkąjį akla-gatvį, kuriame gūžėsi senelės vienaukštis. Jis murksojo tarp kitų tokių pat liūdnu namukų, kuriuose daugiausia gyveno seni žmonės.

Automobilis sustojo, ir Benas lėtai pasuko galvą į namelį. Pro svetainės langą viltingai žvelgė močiutė. Ji laukė. Laukė. Visada laukdavo prie lango.

Ar seniai ten stovi? – pagalvojo Benas. – Nuo praėjusios savaitės?

Benas buvo vienintelis jos anūkas ir, kiek jis žinojo, daugiau niekas niekada neateidavo jos aplankyti.

Senelė pamojavo jam ir nusišypsojo, ir jis suirzęs nenoriai vyptelėjo atsakydamas.

– Kuris nors iš mūsų atvažiuos tavęs rytoj ryte apie vienuoliką, – neišjungdamas variklio pasakė tėtis.

– Gal galėtumėt dešimtą?

– Benai! – sugriaudė tėtis.

Jis atrakino apsauginį užraktą, ir niūriai stumtelėjęs dureles Benas išsirangė iš automobilio. Apsauginio užrakto jam, žinoma, nebereikėjo, jam jau sukako vienuolika, ir jis tikrai nebandytų atidaryti važiuojančio automobilio durelių. Benas spėjo, kad tėtis jas užrakindavo tik norėdamas sukliudyti jam iššokti iš mašinos pakeliui į senelės namus. *Klankt* – trinktelėjo už nugaros durelės ir užkavė variklis.

Močiutė atidarė duris jam dar nespėjus paspausti skambučio. Benui į veidą tvokstelėjo stiprus kopūstų tvaikas. Nelyginant smarvės antausis.

Močiutė buvo visai kaip iš tavo vadovėlio.

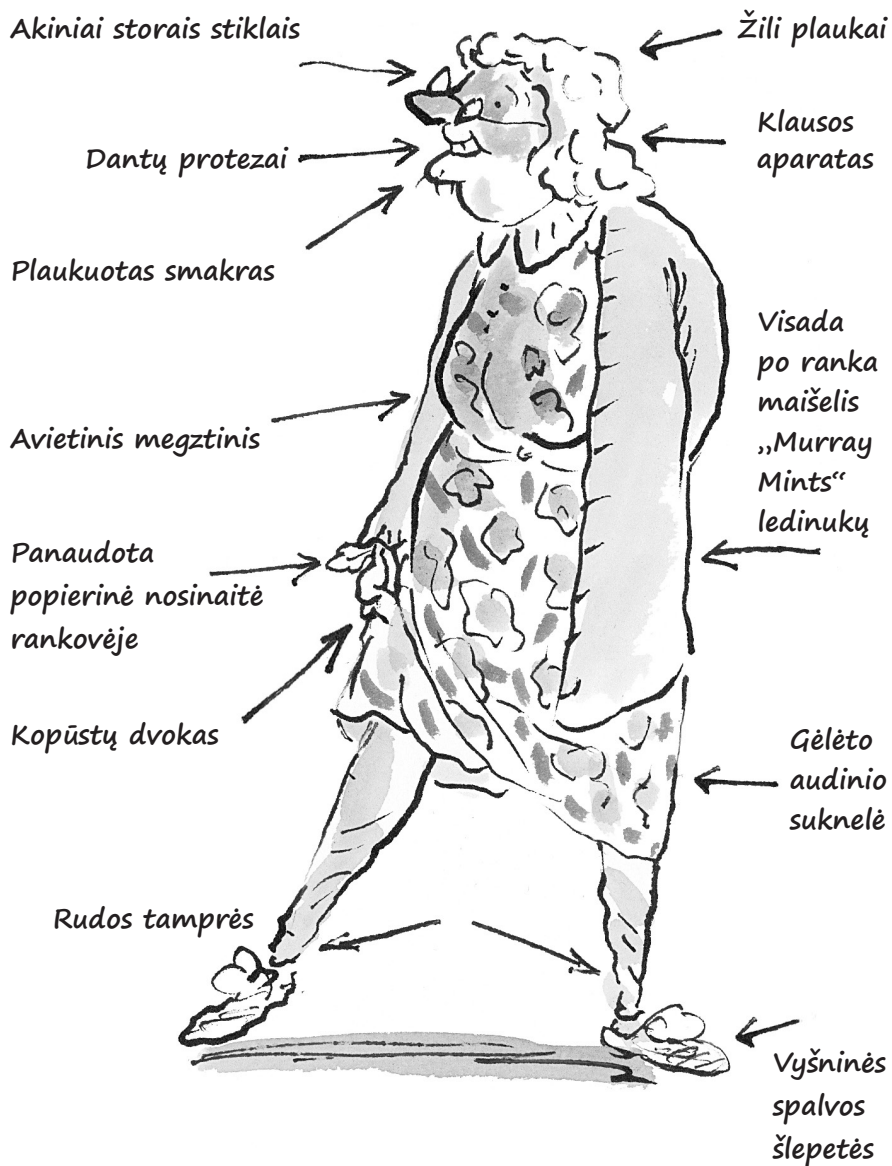
– Mama su tėčiu neužeis? – paklausė ji kiek nusiminusi.

Tai buvo vienas iš tų dalykų, kurių Benas negalėjo pakęsti: ji visada kalbėdavo su juo lyg su vaiku.

Brum brum brrruuuuummm.

Močiutė su Benu pamatė, kaip rudas automobiliukas nurūko pasišokčiodamas per greitį ribojančius kalnelius. Mama ir tėtis, lygiai kaip Benas, nemėgo leisti laiko su senole. Jiems tiesiog buvo patogų jį penktadienių vakarais jai pamesti.

Pavardenijęs kopūstų virėlas

– Ne, ee... močiute, apgailestauju... – sumikčiojo Benas.

– Na, tuomet eikim vidun, – atsiduso močiutė. – Jau paruošiau žodžių loto lentą, o arbatėlės turiu tavo mėgstamos... kopūstų sriubos!

Beno veidas dar labiau apsiniaukė. *Oooo neeeeeeee!* – pasibaisėjo jis.

2

Kvaksinti antis

Netrukus močiutė su anūku jau sėdėjo prie valgomąjo stalo vienas priešais kitą mirtinoje tyloje. Kaip ir kiekvieną penktadienio vakarą.

Jei tėvai nežiūrėdavo „Šok su žvaigžde“, tai eidavo valgyti troškinių su kariu arba į kiną. Penktadienių vakarai būdavo jų „pasimatymų metas“, ir, kiek siekė Beno atmintis, jie visada palikdavo jį pas močiutę. Jei tėvai neidavo žiūrėti „Šok su žvaigžde gyvai scenoje!“, paprastai traukdavo į „Tadž Mahalį“ (į indų restoraną centre, o ne seną baltą marmurinį pastatą Indijoje) ir suvalgydavo tiek papadamų, kiek patys sveria.

Namuke tebuvo girdėti, kaip ant židinio atbrailos tiksi laikrodis, į porcelianinius dubenis caksi metaliniai šaukštai ir kartkartėm šaižiai sušvilpia sugedęs senelės

klausos aparatas. Tas įtaisas, regis, buvo skirtas ne tiek pagerinti jos klausai, kiek kurtinti kitiems.

Tai dar vienas iš pagrindinių dalykų, kodėl Benas nemėgo močiutės. Kiti dalykai, kurių jis negalėjo pakęsti, buvo šie:

- 1) Močiutė valydavo anūko veidą panaudota popierine nosinaite, prieš tai ją paspjaudžiusi, o laikydavo ją užkištą už megztinio rankovės.
- 2) Televizorius neveikė nuo 1992-ųjų. Dabar jį dengė toks storas dulkių sluoksnis, jog jis atrodė lyg apžėlęs kailiu.
- 3) Namelyje buvo prigrūsta knygų, ir ji nuolat stengėsi priversti Beną skaityti, nors ši tai stačiai pykino.
- 4) Močiutė primygtinai reikalavė, kad jis ištisus metus net ir karščiausią dieną dėvėtų storą žieminį apsiaustą, esą „šiluma kaulų nelaužo“.
- 5) Ji dvokė kopūstais. (Joks kopūstams alergiškas žmogus nebūtų galėjęs prisitarti prie jos per dešimt mylių.)
- 6) Močiutė manė, kad lauke smagiausia supelijusia duona lesinti tvenkinio antis.
- 7) Ji nuolat pirsčiojo ir niekaip to nepripažino.

- 8) Tie pirdalai smirdėjo ne šiaip kopūstais. Jie dvokė supuvusiais kopūstais.
- 9) Močiutė liepdavo eiti miegoti taip anksti, kad atrodydavo neverta nė keltis.
- 10) Kalėdoms savo vieninteliam anūkui ji megzdavo džemperius su šuniukais arba kačiukais, o tėvai versdavo juos vilkėti visą švenčių laikotarpį.

DAVID WALLIAMS (Deividas Valjamsas) – britų rašytojas, dėl kurio juokingų ir įdomių knygų visi Jungtinės Karalystės vaikai eina iš proto! Jis jau parašė šešias knygas, kurios išverstos į daugiau kaip 30 kalbų ir milijoniniais tiražais parduodamos visame pasaulyje.

Kiekvieną penktadienį Beno laukia vis tas pats košmaras: tėvai jį palieka pas močiutę. Tai – nuobodžiausi penktadieniai pasaulyje. Kodėl? Todėl, kad Beno močiutė nenori nieko daugiau, tik žaisti žodžių loto ir valgyti kopūstus. Be to, ji ir dvokia kopūstais (tik to negalima sakyti garsiai).

Tačiau Benas nežino, kad ji: 1) kadaise buvo garsi brangenybių vagilė; 2) visą gyvenimą rezgė planą, kaip pavogti Karūnos brangenybes, ir dabar jai reikia Beno pagalbos. Taigi – nuotykiškai prasideda!

„Močiutė plėšikė“ – puiki istorija, kupina linksmy piešinių, kvailų žodžių ir netikėtumų kiekviename puslapyje.

ISBN 978-609-466-048-1

TYTO ALBA

Galima pirkti tytoalba.lt

